

Februāris 2017

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

„Viņš pats savu Dēlu nav saudzējis, bet par mums visiem To atdevis, kā tad Viņš līdz ar To nebūtu mums visu dāvinājis?” (Rom 8, 32)

DZĪVĪBAS KOKA SKOLĀ

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm, šodien gribu sākt ar jautājumu. Kad stāvat koka priekšā (sevišķi – augļu koka), vai koks jums stāsta ko īpašu? Vai kādreiz aizdomājaties, ka **uz koku var skatīties, kā uz dzīves un ticības ikonu?** Vienkāršāk sakot, kokam ir **daļa, kas ir paslēpta (saknes); stumbrs, kas varonīgi nes visu pārējo „konstrukciju”; zari, kas izplešas dažādos veidos un virzienos; un arī augļi.** Šī dzīves ikona atgādina par neredzamo dzīves daļu – sirds dziļumiem; vērtību un pamatpatiesību stumbru; dažādām dzīves izpausmēm un aktivitātēm (zariem), kuru efekts ir konkrēti sasniegumi; var teikt – kuri mums un pārējiem (un kādā mērā pašam Dievam) nes konkrētus augļus.

Uz šī fona piedāvāju aizdomāties, ko par dzīvi un ticību var pastāstīt Dieva Vārds (Bībele), jo tajā tik bieži sastopam stāstus, kuros pieminēts koks.

Jau Radišanas grāmatā (2,16-17) lasām: „Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: „No visiem dārza kokiem ēzdam ēd, bet no laba un ļauna atzišanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirīdams mirsi.” Katram zināms, ka Bībele tālāk atklāj cilvēka kārdināšanu un pirmo kritienu. Dieva Vārds atgādina, ka cilvēka sirds dziļumi (šajā gadījumā – **paklausība vai nepaklausība Dieva pavēlēm, Baušļiem**), iekšējā nostāja nes konkrētus augļus. Ievas un Ādama gadījumā tie bija rūgti augļi, jo viņi zaudēja sākotnējo svētumu (attiecības ar Dievu), ievainoja savstarpējās mīlestības un uzticības saites (attiecības ar cilvēkiem) un pat daba, radības kļuva viņiem par apgrūtinājumu.

Viens no nākamajiem stāstiem, kurā redzams koks, atrodams šīs pašas grāmatas sestajā nodaļā. Tur lasām (6,14.17-18), ka Dievs pamudināja Noasu izmantot koku, lai tas viņam un ģimenei, kā arī radībai kļūtu

par glābšanas rīku, kad Dievs sūtis plūdus. Bet tajā ir vēl viena doma: šķirsts bija vajadzīgs, lai, pateicoties izglābtajiem, Dievs veidotu Mīlestības Derības saiti ar cilvēci. Norāde uz šķirstu (un tā koku) aicina pārdomāt, **cik liela ir Dieva žēlsirdība un cik dziļas ir Dieva gudrības saknes,** ja Viņš atrada veidu, kā vienlaicīgi iznīcināt ļaunumu un saglabāt (neiznīcināt) Savu Mīlestības Derību ar cilvēci?! Šķirsta koks atklāj: saknes ir mūžībā, bet Dieva Gudrība domā par stumbru, kuru Viņš grib uzturēt cilvēces vēsturē, lai beidzot būtu redzami Viņa godības augļi, ko Viņam atnesis izglābtās tautas zari.

Lasot tālāk, „koka teoloģija” mūs pamazām gatavo sastapties ar visspēcīgāko koka izmantošanu vispasaules vēsturē, kas, protams, notika Kristū.

Radišanas grāmatas 22. nodaļā lasām, cik lielu paklausību un uzticību Dievs gaidīja no sava kalpa Ābrahāma, kad pavēlēja viņam upurēt (nogalināt!) savu dēlu. Vai otrais pants te neskan sevišķi briesmīgi? Tas skan baisi, ja mēs nelasām tālāk un neticam „tālāk”. Panti, kuri seko (22,6), parāda, ka koks cilvēkam ir tuvāk, tas it kā savienojas ar viņu: „Ābrahāms paņēma dedzināmo malku un to uzlika Īzākam, savam dēlam, bet pats savā rokā ņēma uguni un nazi, un abi soļoja viens otram līdzās.” Tādējādi Īzāks vienojas ar „nepaklausības koka” rūgtajiem augļiem, kuri pieprasa viņa ciešanas un nāvi – sodu, samaksu par grēkiem. Bet vienlaikus viņš vienojas arī ar „žēlsirdības un glābšanas koku”, kas viņam un pārējiem negaidīti atnesis attaisnojumu un atdzīvināšanu. Par to lasām pantos 11-13. Tajos ļoti nozīmīgs ir teikums, ka pēkšņi Ābrahāms atrada aunu, kuru „nolika par dedzināmo upuri sava dēla vietā.” Tas mūsu domas novirza pie Jēzus, kurš ir Dieva Jērs.

Ceru, ka daudziem no mums šajā stāstā atmirdz nojausma, cik plats ir Dieva Žēl-

sirdīgās Mīlestības koka stumbrs, ja Viņš tik stipri varēja pārbaudīt un brīnumaini glābt! Bet te dota arī spēcīga mācība: **Dieva brīnumu augļi nāk caur tiem (un pie tiem), kuri, ļoti tālu redzot un ticībā atpazīstot Dieva takas, no visas sirds cenšas uzticēties Viņam un pilnībā izpildīt Viņa svēto gribu,** kaut cilvēciski tā nereti nav izprotama un var pieprasīt pat nāvi. Par šo pirmo (ticības skatienu) pārsteidzoši stāsta piektais pants: „Ābrahāms sacīja saviem puisītiem: „Palieciet jūs ar ēzeli šeit. Bet es ar zēnu gribu iet turp, un mēs gribam pielūgt, bet pēc tam atkal atgriezīsimies (mēs!) pie jums.”” Par otro mācību (paklausību Dievam) vēsta desmitais pants: „Ābrahāms izstiepa savu roku un satvēra nazi, lai nokautu savu dēlu.”

Šai rakstā nekomentēšu „koka diegu”, ko vajadzētu ieraudzīt Izceļošanas grāmatā (14,9-31, sevišķi 16,16!) vai Skaitļu grāmatā (20,2-11, sevišķi 20,8!; kā arī 21,4-9, sevišķi 21,8.)

Visbeidzot Evaņģēlijs norāda uz Jēzu, kurš kā jaunais Ādams-Noas-Īzāks-Mozus atrada **JAUNU KOKU:** „Viņš, nesdams savu krustu, gāja uz to vietu, kas saucās Kalvārija, bet ebrejiiski Golgota. Tur tie piesita Viņu krustā..” (J 19,17-18). Tā nomira Viņš, Debesu Tēva vismīļākais Dēls, (sal. Mt 3,17; 17,5) un uzreiz Dievs Jērs (sal. J 1,29.36), esot

paklausīgs līdz nāvei (sal. Flp 2,8). Tādējādi, kaut Ādama noziedzības dēļ daudzi miruši, tomēr jo vairāk Dieva žēlastība un viena cilvēka, Jēzus Kristus, žēlastības dāvāna papildinībā nākusi pār daudziem, jo tā nākusi attaisnošanai no daudziem grēkiem (sal. Rom 5, 15.16). Jēzus Mīlestības Koks kļuva par Jaunās Derības šķirstu un zizli, kura dēļ šis pasaules jūras vidū mēs varam iet *sausām kājām*. Jaunais Koks atjaunoja Dieva Vārda godu (sal. J 12,28), ko cilvēka sirdi iznīcināja grēks (sal. Ez 36,21.23). Tagad mums, kuri cenšamies ticēt Jēzum un pilnīgi Viņam padoties, atliek skatīties uz vēl vienu Koku un tiekties pēc Tā, kas gaida mūs Paradīzē: „**Uzvarētājam ES DOŠU ĒST NO DZĪVĪBAS KOKA, KAS IR MANA DIEVA PARADĪZĒ.**” (Atkl 2,7) Skatiens uz šo **DZĪVĪBAS KOKU** (sal. turpat 22,2.13.19) var mūs mudināt **cerēt** no visa spēka un no visas sirds Jēzus apsolījumiem un **milēt Viņu**, sekojot Viņam visās ikdienas dzīves izpausmēs, kaut tas pieprasītu nest savu krustu (Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23). Jēzus Krusta Koks pārvērš arī mūsējo par *glābšanas šķirstu* un par tādu, kura pirmos augļus zināmā mērā varam garšot jau tagad *divpadsmit reizes un katru mēnesi*, kā arī meklēt tajā pat tautu dziedināšanu (sal. Atkl 22,2).

Priesteris
Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
SPOGULĪ

Vai ierakt sirdi
zem kāda celma
vientulības mežā?

Aplimēt ar plakātu
par uguņošanu
draudzības kursa
noslēgumā?

Pārdurt kā riepu,
lai izlaistu ilgpiļu gaisu,
piepildītu dzeju dūmiem?

...tik un tā sāpēs,
meklēs,
mirs.

Izraktu sirdi
ielikt Derības Šķirstā
ar Mozus, Elija, Judītes
un Esteres rokām!

Pasnīgt tai transparentu:
„Dāvida Dēls, Patiesā Uguns!
Atver manas delnas, lai tās dāvā
rožu liesmas!”

Tad tā noreibs no Dārza smaržām,
kurā Dienvīdu Vējš
dzied „Magnificat”.

...lai sāp,
meklē,
dzīvo!

„DIEVS CAURI DZĪVEI MŪS NESIS UZ ROKĀM”

Kalsnavieši **Anita un Andris Kalvas** (attēlā) ir skaists piemērs 14. februārim, kad svinam visu iemilējušos dienu. Dzīvē gājis raibi, bet ticība ļāvusi grūtībās nostiprināties un kļūt par patiesiem ceļabiedriem.

Anita. Esmu no Jēkabpils, bērnībā uz baznīcu mani veda vecāmamma. Ar Andri iepazināties, esot tālu viens no otra. Iemilējāmies sarakstoties.

Andris. Biju Padomju armijā, un dežūras laikā pāriniekam stāstīju, ka ir garlaicīgi – būtu meitene, uzrakstītu vēstuli. Viņš iedeva māsiņas adresi.

Anita. Tai laikā dzīvoju laukos pie mammas. Viņa bija ielikta slimnīcā, es apkopu lopus, veicu citus darbus. Kaut sirdī gribēju atpakaļ uz pilsētu, darīju, kas jādara. Kādā dienā gāju pirkt vistas, un pa ceļam bija jāieiet pastā. Likās – jauna, smuka – kā ar vistām iešu cilvēkos? Biju neapmierināta un neomā, bet pastā saņēmu vēstuli. To atverot, pirmie vārdi skanēja: „Ja tev gadījumā ir slikts garastāvoklis.” Rakstītājs bija trāpījis mērķi, ar to viņš mani uzķēra. Sarakstījāmies apmēram gadu, bijām labi iepazīnuši viens otru, tomēr, kad Andris atnāca no armijas, pirmajā brīdī man neiepatikās. Arī es viņam „dzīvajā” likos ne visai. Sākām iepazīšanos no jauna.

Vai Andris bija ticīgs?

Kā jau padomju laikos audzis, uzskatīju, ka Dieva nav, ka ticība ir vecu ļaužu pasakas.

Anita. Jaunībā reiz naktī gājām pa mežu, un viņš mani kaitināja – kur ir tavš Dievs, kāpēc tevi nesargā? Tad iešāvu viņam plauku, un kopš tās reizes smiešanās nebija. Dieva vārdu gan pieņēma pamazām.

Kā atmiņā palikusi kāzu diena?

Apprecējāties 1982. gada rudenī. Man bija ieaudzināts, un to stingri esmu uzsvērusi arī dēliem – ja gribi stiept meiteni gultā, tev viņa ir jāapprec.

Andris. Tai laikā gribēju tikai draudzēties, bet Anita paziņoja, ka jāiet uz zagsu. No ko – ņēmu pasi un braucām pieteikties. Sarakstījāmies Jēkabpilī, līdz Kals-

navai bija jāizpērk četri vārti – svinībās ieradāmies tumsā.

Anita. Kāzas bija grandiozas, skaisti iekuģojām laulības ostā. Andris tolaik strādāja mežu pētīšanas stacijā, pēc gada piedzima dēls, mani paaicināja bērnu dārzā par pavāres palīgu. Pēc profesijas esmu konditore, šai lietā jūtu Dieva dāvanu – ēdienu varu pagatavot pat nepagaršojot. Pēc laika pieteicās otrs mazais. Pateicoties vecākiem, nopirkām māju, un jutāmies kā paradīzē. Dievu par lielisko vietu slavēju joprojām – labākas zemes virsū nemaz nav.

Vai laulības dzīvē bija arī pārbaudījumi?

Bija gan aizraušanās ar pasaulīgu dzīvi, gan vīra alkoholisms.

Andris. Piepelniļos, rīkojot balles. Vienmēr aiz skatuves kulisēm tika uzklāts

galds, meitenes lipa kā mušas uz medu. Pat nemanīju, pa kuru laiku biju sācis dzert.

Anita. Paralēli sākās Breša zemnieku laiks – tika piedāvāta zeme. Vīram teicu – ņemam zemi, pārkam lopus, būsīm zemnieki! Arhitekts izstrādāja projektu, gribējām būvēt kūti, bet laiki mainījās, un viss pēkšņi sabruka. To sauca par Latvijas izlaupišanas laiku, *prihvatizāciju*. Pazuda Veckalsnavas pienotava, kur nodevām pienu, izdevumi bija lielāki par ienākumiem, attapāmies pie tukšas siles. Darbu atrast bija grūti, skolā jau gāja mūsu trīs bērni, naudas praktiski nebija.

Vai grūtības veda pie ticības?

Andris bija iegrimis bezcerībā, apkārt valdīja līdzīga aina – vīra draugs, nesaskatot izeju, pakārās. Meklēju literatūru, lai gūtu stiprinājumu, manās rokās nonāca Asizes Franciska rakstītais. Sāku saprast, ka dzīve ir ceļš, mums apkārt ir ceļabiedri, un mēs ejam atpakaļ uz mājām.

Uzsākām kopīgas lūgšanas, apzīnoties, ka bērni ir mūsu kopiena, mūsu ceļabiedri. Andrim tika piedāvāts kurinātāja darbs, uz to viņš ņēma līdzī Bībeli. Pēc lai-

ka vīrs un bērni tika nokristīti; pateicoties priesterim Rihardam, vīrs izcīnīja cīņu ar alkoholismu. Centāmies biežāk apmeklēt baznīcu, salaulājāmies, un tad bija brīdis, kad pieteicās mūsu ceturtais bērns. Abiem bija ap četrdesmit, ko nu?

Par abortu taču nedomājāt?

Ar Dievu jau bijām tik tuvu, ka aborta iespēju nepieļāvām, bet kā lai to paziņo bērniem? Vecākajam bija piecpadsmit. Andris gāja runāt. Un ziniet, kāda bija reakcija? Bērni bija sajūsmā! Vēlāk, kad piedzima brālis, viņi stridējās, kurš Emīlu auklēs – puika bija uz izķeršanu!

Nopēlumu jutām no radu puses, par mums domāja apmēram tā: ēst viņiem nav ko, dzīvo kā bomži, un vēl viņiem ceturto vajag.

Andris. Iztikām. Tai laikā atradu otru darbu, gāju ar zāģi mežā, sāku labi pelnīt. Vienā brīdī jutu, ka mani sāk dancināt naudas velniņš – ja tā turpināšu, sagraušu sevi. No meža darbiem atteicos. Vecākais dēls pa to laiku apprecējās, vedeklas desmitgadīgajam brālim bija nepieciešama palīdzība. Kopā ar jaunāko dēlu abus audzinājām, vedām uz svētdienas skolu.

„Mums visiem ir viena kopīga „atkarība” – esam kļuvuši atkarīgi no Dieva. Un tā ir vienīgā atkarība, kas ieliksmo dvēseli.”

Lai atbrauktu uz baznīcu, vajadzēja ko bākā ieliet, naudas bieži nebija. Priesteris Rihards piedāvāja baznīcas pagalmā pār-dot sieru, tā nopelnot benzīnam. Kopš tā laika ik svētdienu esam Madonā un pēc Mises piedāvājam savu produkciju.

Anīta. Dievs cauri dzīvei mūs nesīs uz rokām, ar savu apredzību vienmēr palīdzējis. Ir bijušas nepārprotamas zīmes – dēls pēdējā brīdī tiek izglābts no nosmakšanas, zāģētie koki gāžas, bet Andrim ne skrambiņas, lapu uguns kurs izdeg, kaut plosās mežonīgs lietus.

Andris. Dievs, pirmkārt, runā caur sir-

di. Viss otram jāpiedod bez tiesāšanas. Lidzko ielaižam nepiedošanas garu, tam līdzī nāk citas sacelšanās.

Anīta. Novēlu saprast, ka visi esam ceļabiedri, un slava Dievam par mūsu priesteriem! No viņu rokām saņemam Jēzu. Priesterim Pāvilam ir unikālas Mises. Pie mums mājās bijuši visi draudzes gani. Aiciniet arī jūs pie sevis un iepazīstiet! Priesteris ir Jēzus rokas, viņš jāciena, turklāt draudze viņam ir viņa pašreizējā ģimene.

Inese Elsiņa,
foto no personiskā krājuma

TRĪSREIZ PIRMOREIZ FATIMAS DIEVMĀTEI

13. janvārī pirmo reizi Madonas un Gulbenes draudzēm notika slavēšanas vakars, kas par godu Fatimas Dievmātes simtajai parādīšanās gadadienai no janvāra līdz maijam mūsu draudzēs iecerēts 13. datumā.

Pirmo reizi ceļā devos dzeltenajā busiņā, ko vada māsa Emanuēla (kā visi atpakaļceļā dziedājām!), un Gulbenes katoļu baznīcā arī lūdzos pirmo reizi.

Tikšanās aizsākās ar Svēto Misi. Sprediķi priesteris Andžejs Stoklosa, kurš latviski runā salīdzinoši maz, pateica maksimāli daudz ar savu iekšējo pārdzīvojumu. Viņš vēstīja par Dievmātes parādīšanos Fatimā un par Viņas sirdi, kas ir ērkšķiem apvīta, turklāt cilvēku zaimi, izsmiekls ērkšķus dzen sirdī aizvien dziļāk un agresīvāk. Lai arī ļauzu "attaisnojums" ir garīgais aklums un mazticība, Viņas sāpes tas nemazina. Ir nepieciešama gandarīšana par grēkiem, lai Dievmātes sirds atbrīvotos un atelpotu no biežā ērkšķu žņauga. – Ir tik maz to, kas ērkšķiem kronēto sirdi ar saviem darbiem un upuri atbrīvo. Daudzi prot slavēt pašaieliedzību, bet tik maz ir to, kas Kristus dēļ vēlas paši būt pašai-

liedzīgi, – pauda priesteris. – Mēs esam šeit, lai palīdzētu Marijas sirds brūcēm.

Klātesošie atjaunoja veltīšanos Jēzum caur Bezvainīgo Marijas Sirdi, dziedāja „Stundiņas”, ieklausījās Rožukroņa īpašajās apcerēs, slavēja Dievu priestera Pāvila un jauniešu instrumentālās grupas vadībā, kā arī veltīja laiku adorācijai kļusumā.

Pārdomājot pestīšanas noslēpumus un patiesību par Mariju kā Bezvainīgi leņemto, aizdomājos, ka Marija, dzirdot eņģeļa vēstījumu, savu “fiat” izteica galvenokārt palāvivībai uz Dievu. Ja viņa tobrīd būtu apzinājusies Jēzus ciešanas un krusta nāvi, visdrīzāk šī cilvēka sirdi skartu visplašāk iespējama infarkts. Soli pa solim Marija uzņēma Vārdu, iepazīna savu dievišķo Dēlu, un par Sāpju Dievmāti kļuva Krusta ceļā, tā četrpadsmit stacijās. Viņa, kas vienmēr bija atstarojusi Saules gaismu, nu iepazīna sāpju dzelmes.

Otrais Fatimas vakars **13. februārī** notiks Madonas katoļu baznīcā, un tas būs veltīts pārdomām par Mariju kā Dieva Māti.

Inese Elsiņa

TUUS TOTUS MARIA. ESMU TAVS MARIJA

Par svētīgā kapucīnu tēva **Honorāta Kožmiņska** (1829–1916) paveikto Baznīcas labā varam brīnīties. Divdesmit sešu jaunu kongregāciju dibinātājs, daudzu garīgo grāmatu autors, izcils biktstēvs, garīgais vadītājs ar savam laikmetam pravietisku skatījumu. Pagājušā gada 16. decembrī apritēja 100 gadi, kopš tēvs Honorāts noslēdza mūžu Polijā. Viņu beatificējot, pāvests Jānis Pāvils II izsludināja tēvu Honorātu par palāvivības un izturības aizbildni.

Bērnībā zēns guva labu reliģisko audzināšanu, tomēr pusaudžu gados viņa ticības dzīve atslāba. Viņš raksta: „*Apvainoju pašu Dievu, atteicos no Viņa, dzīvoju tā, it kā Viņa nebūtu, apzināti cīnījos pret Viņu, atraujot no ticības arī citus un smeļoties par ticīgajiem.*”

1846. gadā Vaclavs tika apvainots savvērestībā pret caru, apcietināts un ieslodzīts Varšavas citadeles cietuma 10. paviljonā, kas paredzēts uz nāvi notiesātajiem. Tur viņš saslima ar tīfu, bija tuvu nervu sabrukumam. Un notika brīnumi! Vaclavs pamazām atguva fizisko veselību un tai līdztekus – jaunu ticības skatienu. Par šo žēlastību viņš bija pateicīgs divām Mātēm. Garīgajā dienasgrāmatā neilgi pirms nāves ierakstīja: „*Es būtu pilnīgi nonācis sātana nagos, ja ne Dievmāte, kas, manas Mātes lūgšanu uzrunāta, aizbildināja pie Kunga Jēzus, kurš atnāca pie manis cietuma kamerā un saudzīgi aizvadīja līdz ticībai.*” Šo noslēpumaino pieredzi ieslodzītais piedzīvoja 1846. gada 15. augustā, Dievmātes Debesīs uzņemšanas svētkos.

1867. gadā noslēdzot rekolēkcijas Zakročimas klosterī, tēvs Honorāts veica sevis veltīšanas aktu Jēzum Kristum, lemiesotajai Gudrībai, caur Marijas rokām. Virsrakstu viņš uzrakstīja ar paša asinīm: „*Tuus totus ego sum et omnia mea Tua sunt*” („*Esmu*

Tavs, un viss, kas ir mans, pieder Tev”).

Tēvs Honorāts sāpīgi pārdzīvoja jaunības kļūdu – to, ka bija noliedzis Dievu. Atcerējās par šo nodevību ar dziļu nožēlu, viņa garīgajā dzīvē tā bija kā dzelonis, kas neļāva krist pašapmierinātībā. Tomēr viņš negremdējās pašpārmētos, bet nemitējās pateikties Dievam par glābšanu no mūžīgas nāves.

Tēvu Honorātu īpaši iedvesmoja Bezvainīgās Jaunavas atklāsmes Getšvaldē 1877. gadā, kur Dievmāte uzrunāja vienkāršas lauku meitenes, aicinot ik dienas lūgties Rožukroni un pārtraukt alkohola izraisīto postu. Tēvs Honorāts sapņoja par visas tautas garīgu atdzimšanu: „*Ja visu tautu būtu iespējams iesaistīt Mariāniskā apvienībā, kas vienotībā nemitētos lūgties mūsu Mātes un Karalienes palīdzību, mēs varētu neuztraukties par nākotni, jo nekad neies bojā tas, kurš Viņai pilnībā uzticējies.*”

Žēlastībā dāvātu ticību ir rūpīgi jāargā. Mūsdienās viegli apjukt viedokļu dažādībā, „atšķelt” ticības būtiskos elementus. Vispirms ir kārdinājums piekrist apgalvojumam: „*Kristum “jā”, bet Baznīcai “nē.”*” Tam seko nākamais: „*Ticu Dievam, bet ne Kristum.*” Lidz visbeidzot cilvēks atduras pret jautājumu: „*Bet kādam Dievam tad ticu?*” Atbilde skan pavisam apmulsinoši – „*Jebkādam. Tādam, kāds ir nepieciešams. Kādu pats sev izdomāsi.*”

Dzīvē varam nonākt visdažādākajos pārbaudījumos – ticības krīze, tuva cilvēka zaudējums, slimība, atkarība... Ticības liecinieki var stiprināt mūsu vājo ticību. Dievam nekas nav neiespējams! Novēlu ikvienam uzticēties un uzticēt savus tuvākos Jaunavas Marijas sirdij, lūgties Rožukroni, lai, godinot Māti, Dēls tiktu pazīts, milēts un godināts!

Gunta Strode

STEREOTIPI UN PRIEKŠSTATI SAVAŽO

Jēzus ir dibinājis vienu Baznīcu visiem. Ekumeniskajā lūgšanu nedēļā centāmies atjaunot šo vienotību. Varētu domāt, ka Latvijā nav starpkonfesionālu nesaskaņu, starp mums valda draudzība. Vai tiešām? Pietiek ieiet sociālajos tīklos, kur domubiedru grupās tiek risināti ar kristietību saistīti jautājumi, lai pavērtos cita aina. Ļoti bieži te parādās milzīga neiecietība. Notiek nevis kopīgā meklēšana, bet koncentrēšanās uz atšķirīgo, uz savu vienīgo taisnību. Argumentu vietā izskan apvainojumi, kas pāraug rupjībā. Var tikai pabrinīties, cik lielā stereotipu varā atrodas sabiedrība.

Un kā ir ar mums pašiem? Atceros klienti (strādāju ar veciem cilvēkiem) – brīnišķīgu, sirsnīgu sievieti, kas savā nesavtībā un dalīšanās priekā varētu kalpot katram par kristīgās mīlestības paraugu. Kādā sarunā viņa pieminēja, ka ir vecticībniece. Mana reakcija bija „ak” un „vai”. Uz viņas pamatoto jautājumu, kāpēc tā brinos, atbildes nebija. Manos priekšstatos bija iesēdies, ka šīs konfesijas pārstāvji ir kopīgi un drū-

mi, viņi norobežojas no itin visa. Atklāju, ka esmu turējies pie aplama priekšstata ga- diem, nemaz nepieļaujot, ka mani uzskati ir greizi. Protams, ne jau man vienai galvā sēž stereotipi. Nereti nākas saskarties ar piesardzību no citu puses brīdi, kad daru zināmu – esmu katoliete.

Un tikai ar savu izturēšanos, ar darbiem varam šo attieksmi mainīt. Kā brīnišķīgs piemērs šai ziņā kalpo anglikāņu baznīca Anglijā, kuru apmeklēju, dzīvojot Jorkšīrā. Arī par šo draudzi man iepriekš viss bija skaidrs – būs auksti, atturīgi cilvēki, kas uz svešiniekiem nolūkosies no augšas... Kāda izgāšanās! Mūs, ārzemnieku bariņu, uzņēma tik silti un mīļi, un attieksme nemainījās arī tad, kad noskaidrojās katra konfesionālā piederība: es – katoliete, divi luterāņi un baptiste. Tas lika aizdomāties par vēsti, ko mēs pasaulei nesam ar savu dzīvi. Nekad nedrīkstam aizmirst, kas mūs vieno, ka arī savā daudzveidībā esam vienoti Kristū.

Ilze Kloppe

SĀCIENS JAUNAIS ALFA KURSS

25. janvārī pēc neilga pārtraukuma katoļu draudzē atsākās Alfa kurss. Klātesošo sirdis uzrunāja draudzes vīra Aivara, Kalna skolas mūzikas skolotāja Raimonda un priesteris Pāvils sirsnīgais muzikālais priekšnesums. Pēc tam sekotāja lekcija par tēmu „Vai dzīvē ir vēl kas vairāk”. Priesteris Pāvils lekciju papildināja ar spilgtiem piemēriem, kā atbildes uz šo jautājumu savulaik meklēja rakstnieks Ļevs Tolstojs, mūsdienu slavenības Fredijs Merkūrijs un citi. Viņš pastāstīja par priesteri Maksimiliānu Kolbi, kurš Aušvices koncentrācijas nometnē atdeva savu dzīvību kāda uz nāvi notiesāta ģimenes tēva

vietā. Pēc lekcijas Ilze un Mārīte deva liecību par to, kā viņas kādreiz nonākušas Alfa kursā un kā mainījusies viņu dzīve pēc tam. Lai dzirdēto varētu savstarpēji pārrunāt, tika izveidotas mazās grupiņas. Tās domātas, lai ikviens varētu izteikt savu nostāju un diskutējot nonāktu pie svarīgām atziņām, kā arī labāk iepazītu cits citu. Alfa nebūtu Alfa bez vakariņām. Šoreiz par garšīgu mielastu bija parūpējušās draudzes sievas – Veneranda, Valentīna, Skaidrīte, Vēsma un Mārīte.

Alfa kursā piedalījās deviņi jauni dalībnieki.

Ineta Resne

„JŪS MĀSĀM ESAT ĪSTA ĢIMENE!”

No 17. līdz 25. janvārim Madonā viesojās māsu antoniāņu kongregācijas pārstāves no Lodzas. Kongregācijas ģenerālā priekšiece Anna 22. janvārī pēc Sv. Mises uzrunāja Madonas katoļu draudzi.

– Esmu pārliecināta, ka Dievs, pagarinot mūsu klātbūtni Latvijā, ir parādījis lielu mīlestību, – vēstīja viesīga.

– Pirmkārt, varu satikt jūs un uzlūkot māsu Emanuēlas un Gabriēlas pašreizējo ģimeni. Māsas pie jums strādā jau gadu, šodien varu pārliecināties, kāds labums jūs viņām esat. Esmu pateicīga, ka sastopu brīnišķīgus cilvēkus, kuri stiprina māsu aicinājumu, piešķir viņu kalpojuma jēgu.

Sakarā ar Sv. Antona kongregācijas misiju, netālu no Madonas vēlamies iedibināt Vientuļās mātes māju, gribē-

jām apskatīt Gustavskolu un to, kā līdzīgas lietas Latvijā jau darbojas. Tukumā ir misija „Pakāpieni”, kas palīdz krīzes situācijās nonākušajām grūtniecēm un jaunajām māmiņām, vēlējamies to apmeklēt. Tika norunāta tikšanās, līdzī brauca priesteris Pāvils, 20. janvārī devāmies ceļā. Visu iesākām dievbijīgi ar Rožukroni, bet pamazām, tuvojoties Rīgai, uz automašīnas paneļa sāka mirgot viena lampiņa pēc otras, pārstāja strādāt logu tīrāmās slotiņas, nodzisa gaismas, un Ikšķilē priesteris pieņēma lēmumu, ka tālāk braukt nevaram. Apstājāmies ceļmalā pie riepu servisa. Tur saņēmām palīdzību, izrādījās, ka problēma ir mašīnas akumulatorā. Bijām braukuši ar Dieva apredzību, jo nostājām tieši pie servisa. Dievs ir liels, Viņš mūs saudzēja – nepieļāva, ka mašīna varētu

saplist dienu vēlāk, kad bija paredzēts atpakaļceļš uz Poliju. Dzīve patiešām ir skaista! Esmu tomēr ievērojusi, ka līdzko to saku, notiek šķēršļi un grūtības. Iespējams, tie notiek tāpēc, ka Dievs negrib, lai mūsu dzīve būtu garlaicīga. Viņš vēlas, lai dzīve ir krāsaina, jo esam visskaistākie no Viņa radības.

Dievs vēlas, lai Viņa mīlestību sajūtam un dodam tālāk, tāpēc rosinu jūs lūgties par dzīvību, lai tā ir neatkarotājama un skaista. Lūdzieties arī par citu cilvēku dzīvībām, sevišķi par ārstiem un medmāsām – tiem, kuri atbild par krīzes situācijām slimnīcās un atrodas dzīvības frontes pirmajās līnijās.

Mūsu māsas Lielajā gavēnī vēlas piedāvāt īpašu akciju par dzīvību. Tā

būs iespēja lūgties par vismazākajiem, kuri paši sevi aizstāvēt nevar. Esmu pārliecināta, ka māsas ir dotas kā rīki, lai apkārtējie varētu kalpot dzīvībai. Kad atgriezīšos Polijā, lūgšos arī par jums, lai jūs pastāvat savos lēmumos un palīdzat vismazākajiem, visneaizsargātākajiem. Par jums lūgšu kā par savu ģimeni, jo māsām jūs arī esat ģimene – viņu lūgšanu un mīlestības kopiena, – **uzsvēra Sv. Antona kongregācijas ģenerālā priekšiece Anna.**

P.S. 24. janvāra rītā priesteris Pāvils atsūtīja ziņu, ka antoniāņu kongregācijas māsas, braucot uz Poliju, iekļuva avārijā: mašīna grāvī, pašām viss labi. – Kādu upuri vajag Dieva priekšā par kalpošanu dzīvībai? – retoriski jautā priesteris, aicinot, lai savās lūgšanās paturam māsas un viņu misiju.

Māsas Anna un Katarina Madonas baznīcā.

LŪGŠANA PAR DZĪVĪBU GAVĒŅA LAIKĀ

1. marts – 9. aprīlis, Madona

Mēs vēlamies, lai ar Dieva palīdzību Lielā gavēņa laikā Madonā notiktu lūgšana par Madonas slimnīcu, lai slimnīca atteiktos no abortu veikšanas. Domāju, ka mēs visi zinām, cik liels ļaunums ir aborts. Un arī to, cik grūti ir glābt cilvēka dzīvību no ieņemšanas brīža, ja vecāki to nevēlas pieņemt. Tāpēc lūgšana ir nepieciešama.

Jānis Pāvils II ir teicis: *“Šodien daudzu cilvēku apziņā šī grēka smaguma izpratne kļūst aizvien neskaidrāka. Aborta pieņemšana sabiedriskajā apziņā, uzvedībā un pat likumā ir zīme ārkārtīgi bīstamai sabiedriskās apziņas krīzei: tā kļūst aizvien nespējīgāka atšķirt labo no ļaunā pat tad, kad uz likmes ir dzīvas būtnes pamattiesības uz dzīvību. Šādā drūmā situācijā mums vairāk kā jebkad vajag drosmi, lai lūkotos taisnībai acīs un sauktu liekas istajos vārdos, nepakļaujoties ērtiem kompromisiem vai tendencei sevi mānīt.”* (DE 58)

Lūgšana Lielā gavēņa laikā būs ekumeniska, tāpēc ka vienotība Dievam patīk. Mūsu

lūgšana var ietekmēt cilvēku sirdsapziņu!

Paredzēts, ka katru dienu vismaz viens cilvēks lūgsies vienu stundu – nodomā, lai Madonas slimnīca atteiktos no abortu veikšanas.

Piedāvātā kārtība lūgšanas laikā:

– Lasi un pārdomā

Bibli (apmēram 30 minūtes, vislabāk – izmantojot konkrētās dienas lasījumu no izdevuma „Mieram tuvu”).

– **Skaiti Rožukroni vai individuālo lūgšanu** (apmēram 30 minūtes). Ja iespējams, aicinām lūdzēju konkrētajā dienā gavēt, jo „Šī suga citādi nevar iziet kā vien ar Dieva lūgšanu un gavēšanu” (Mk 9,29). Lūgties var mājās, baznīcā – kur vien vēlaties, bet ieteicamā vieta būtu Lūgšanu kapela.

Aicinām iesaistīties lūgšanā arī TEVI!

Piesakies un raksti māšai Emanuēlai: emanuela712@gmail.com.

Materiālu publicēšanai sagatavoja māsa Emanuēla

LŪGŠANU KAPELAS KALPOTĀJU TIKŠANĀS

Pagājušajā gadā skaisti nosvinējām Lūgšanu kapelas 5 gadu jubileju, taču stāsts turpinās. Lūgšana un adorācija Madonā nemītējas dienu un nakti. Pērn notikusi reorganizācija ļāva dežūru koordinācijā iesaistīties jauniem cilvēkiem. Tagad par katru nedēļas dienu ir viens atbildīgais, kas koordinē savas dienas komandu. Šis princips ļoti atvieglo organizatoriskos procesus, jo atbildīgie ne tikai var uzrunāt savus paziņas un labāk uzturēt kontaktus ar komandu, bet arī savstarpēji sadarbojas, atbalsta viens otru.

Gadu iesākot, visi kapelas dežuranti un kalpotāji tika aicināti uz tikšanos, lai padalītos ar piedzīvoto, uzņemtu kādu impulsu iedvesmai un stiprinātu draudzības saites. Priesteris Pāvils vadīja slavēšanu un bija sagatavojis pārskatu no Svētajiem Rakstiem par to, kā lūdzās pravieši.

Inguna piedāvāja konspektīvu pārskatu par adorāciju un lūgšanu Baznīcas svēto dzīvē. Tikšanās noslēgumā visi sadalījās grupiņās pa dienām, lai padalītos pieredzē, kā veicas ar lūgšanām, kas pēdējā laikā ir

piedzīvots, un pārrunātu problēmas, ar kurām nācies saskarties.

Jauki, ka uz tikšanos ieradās daudz cilvēku, katrs nesdams savu pienesumu kopīgajam tikšanās priekam.

Balsojot tika izteikta vēlme sarīkot nākamā tikšanos pavasarī. Iespējams, to varētu īstenot kā kapelas 6 gadu jubilejas pasākumu. Laipni aicinām sūtīt idejas, kā to organizēt!

Informācija tiem, kuri lieto datoru un sociālos tīklus – Facebook vietnē ir izveidota Madonas Lūgšanu kapelas lapa. Tajā var ievietot fotogrāfijas un video, kā arī iesūtīt lūgšanu nodomus, kurus mēs nestu Jēzus priekšā kapelā. Tas īpaši attiecas uz tiem, kam nav iespēja aiziet uz kapelu un uzrakstīt zīmi vai iedegt sveci.

Aivars Zariņš

TELEGRAMMA SVĒTAJAM JĀZEPAM

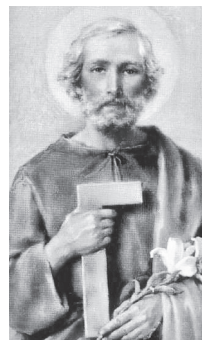
Tā ir interesanta un pārsteidzoša lūgšana, kuru praktizē vienā no Polijas svētvietām, kas veltīta svētā Jāzepa godam, – Kališas pilsētā. Lūgšanu dēvē par „Telegrammu svētajam Jāzepam”. To „sūta” sevišķos gadījumos. Lūgšanu var lūgt trīs reizes dienā: no rīta, pusdienlaikā un vakarā. Ja ir kas ļoti steidzams, piemēram, gribas lūgt par kāda slimnieka atgriešanos, tad lūdz biežāk – trīs reizes trijās stundās.

Lūgsimies:

Svētais Jāzeps, es tev upurēju Jēzus un Marijas mīlestību, kas viņos deg pret tevi. Tāpat es tev upurēju pagodināšanu, pateicības un upurus, ko tev ticīgie ir veltījuši cauri gadsimtiem līdz pat šai stundai. Sevi un visus tos, kas ir dārgi manai sirdij, es uz mūžiem uzticu tavai svētajai gādībai.

Dieva un Vissvētākās Jaunavas Mari-

jas, tavas dzīvesbiedres, mīlestības dēļ esi zēlīgs un izlūdz mums pestīšanas žēlastību un visas mums nepieciešamās žēlastības. Izlūdz it sevišķi šo lielo žēlastību ... (nosaukt savu vajadzību). Steidzies man palīgā, svētais Patriarh, un mīrini mani manās skumjās. Svētais Jāzeps, Jēzus Sirds izcilais Draugs, uzklausi mani.

Tēvs mūsu..., Esi sveicināts..., Gods lai ir...

Mūžīgais Tēvs, izlūdzot pestīšanas žēlastību un mums nepieciešamās žēlastības, kā arī šo īpašo žēlastību ... (nosaukt), upurēju Tev Tava Viendzimušā Dēla Asinis, Sirdi un Vaigu, Vissvētākās Jaunavas Marijas un visus viņas šķīstā dzīves drauga svētā Jāzepa tikumus un nopelnus, kā arī svētās Baznīcas dārgumus.

Svētais Jāzeps, glāb mūs visā mūsu dzīvē, nāvē un vienmēr!

BĒRNI UN JAUNIEŠI DODAS CEĻĀ

Draudzes vīru grupa piedāvā bērniem otro pārgājienu “Mežonīgā sirds”.

11. februārī plānots kopīgs ceļš gar Breses kalnu uz Rēķu kalnu. Pasākums būs kristīgā garā, ar kopīgām lūgšanām, līdzīgi ņemot nelielu cienastu kopgaldam dabā.

Draudzes jauniešiem savukārt plānota ekskursija uz Latgali. Tā notiks **18. februārī**, uz brīdī apstājoties Aglonas bazilikā.

SIEVIETES DVĒSELES NOSLĒPUMS

25. februārī pie mums ieradīsies Domini-kāņu māsas misionāres no Liepājas, lai novadītu rekolekciju cikla „Sievietes dvēseles noslēpums” pirmo tēmu „Sieviete – meita”.

Rekolekcijas sāksies pulksten 8 ar Svēto Misi un ilgs apmēram līdz pulksten 18. Lai piedalītos rekolekcijās, ir jāveic mājasdarbs – jāizlasa Rutes grāmata no Vecās derības. Plānots, ka rekolekcijas Madonā notiks arī martā, aprīlī un maijā – mēneša ceturtajā sestdienā,

un tās turpmāk sāksies piektdienas vakarā.

Aicinām sievietes (vecums nav ierobežots), kuras vēlas pavadīt laiku garīgās pārdomās par sievietes dvēseles noslēpumu, dziedināt ievainotās sirdis, piedalīties individuālās sarunās ar māsām un kopīgi dalīties priekā. Būs iespēja iet pie grēksūdzes.

Ziedojums – 10 eiro (summā iekļauta arī ēdināšana).

Pieteikties pie Anitas, t. 26464574.

KUNGS, ES SLAVĒJU TAVU ŽĒLSIRDĪBU

.. jo Tu tik brīnišķīgi vadi mūs.

27. janvārī tiku atbrīvota no saviem ikdienas pienākumiem, lai kopā ar priesteri Pāvilu un vienpadsmit draudzes pārstāvjiem varētu doties uz nakts adorāciju Aglonā.

Pēc apmēram divu stundu brauciena mūs bazilikā sagaidīja Jēzus Vissvētākajā sakramentā un no svētbildes noraudzījās pati Dievmāmiņa. Tā vien likās, ka Viņa mūs katru

grib samīļot. Uz mirkli noietāmies ceļos pie altāra, lai pateiktos par šo tik neparasto atkalredzēšanos pašā ziemas vidū. Bijām baznīcā moži un iepriecināti līdz pat rītam, lai slavētu, lūgtos, lai saņemtu atbildes uz sev vien svarīgiem jautājumiem. Lai gūtu mierinājumu savai sirdij un stiprinātu tos, kas cieš sāpes, ļaunumu un mīlestības trūkumu.

Emilija Lietaviete

CIMDU RAKSTI DRAUDZES BIBLIOTĒKĀ

Bišu spārns, lielā muša, skudriņa, pupaiņītis, vārns kāja, dālderainis, ķepa, cūkacitiņas, riekstu ķēķi, – vai varat uzminēt, kas tas ir? Izrādās – cimdu vai delnaiņu raksti.

No 19. janvāra draudzes bibliotēkā (draudzes telpās Valdemāra bulvārī 18) izlikta neliela cimdu izstāde, kurā skatāmi kopumā 14 dūraiņu pāri. Tie nākuši no mūsu draudzes locekles Valentīnas Sarnes privātās kolekcijas.

Skatot krāsainos izstrādājumus, apzināsimies, ka cimds ir ne tikai sadzīves priekšmets, bez kura izešana no mājas mūsu platumā grādos būtu grūti iedomājama. Cimds

ir arī simbolisks priekšmets, kurš kā dāvana līdzdarbojas visos nozīmīgākajos cilvēka dzīves gados – kristībās, kāzās, bērēs. Lai tiktu līdz acij tikamam rezultātam, pa vidu ir garš process, kas sākas no aitas muguras un vainagojas ar siltiem cimdiņiem rokās.

Februāris ir ziemas pēdējais mēnesis. Lai mums visiem ir silti!

Inese Elsiņa

P. S. Vai tu lepojies, ka piederi Kristus ganāmpulkam un esi viņa aita vai jērs? Vai pieļauj, ka vari būt piemērots izejmateriāls Jēzus cimdam?

PĀRDOMAS PAR KRISTIEŠU VIENOTĪBAS NEDĒĻU

Piedaloties kristiešu vienotības nedēļas pasākumos, man radās divi jautājumi – kur ir mana sirds un kas ir mana ģimene? „Sirds ar sirdi savienota, Dieva sirdi mieru rod” – šo dziesmu, kura ir viena no skaistākajām dziesmu grāmatā, vienotības nedēļā dzirdēju vairākkārt, un tā lika aizdomāties. Kā tas ir – savienoties tik dažādām atšķirīgām sirdīm? Atbilde bija kādas sievietes teiktajā – kamēr mūsu sirds būs dalīta savā gudrībā, sajūtās, prātā

un visā pilnībā nepiederēs Kristum, nekāda patiesa vienotība nebūs iespējama. Tātad „mīlēt Dievu no visas savas sirds, no visa prāta un no visas dvēseles, un no visa spēka, un tuvāko mīlēt kā sevi pašu” (Mk12, 33). Kurš to

var? Bet varam arvien vairāk tiekties uz to.

Pēc slavēšanas, Dieva Vārda uzņemšanas un lūgšanām sekoja kopīga galda sadraudzība, kas sevišķi sirsnīga bija Kalna skolā, Vestienā un Cesvainē. Bija redzama cilvēku vēlēšanās būt kopā, dalīties atziņās.

Esot kopā, redzot priesterus un mācītājus vienotus patiesā mīlestībā uz Dievu un ieinteresētībā vienam par otra kalpošanu, radās jautājums – kas mūs šķir? Bija arī jautājums – kāpēc nedēļa, vai par vienotību nevar lūgties visu laiku? Piedzīvotais bija kā maizes pavairošana, paēdinot četrus tūkstošus.

Lūgsimies cerībā par patiesu vienotību!

Anita Licite

TREŠAIS FILMU VAKARS DRAUDZES NAMĀ

16. februārī esam aicināti noskatīties režisoru Matīsa Bodasiņska un Lešeka Dokoviča filmu „Annelīses Mičelas eksorcisms”. Tā stāsta par vācu meitenes, viņas vecāku un priesteru ciņu ar apsēstību. Savā laikā par šo lietu notika karstas diskusijas, jo tika notiesāti Annelīses vecāki, kā arī priesteri, kuru rīcība it kā bija jaunās sievietes nāves cēlonis. Annelīse nomira 1976. gadā, kad viņai bija 23.

Līdz 2007. gadam pastāvēja sava veida klusuma sazvērētība. Tās pamatā bija apsūdzētāju pārliecība, ka velns neeksistē, eksorcisms ir Baznīcas tumsa un tas, kas notiek ar Baznīcas dēvētajiem apsēstajiem, ir tikai psihiska slimība.

Režisori gribēja pārraut klusuma ķēdi

un tikt pie dokumentiem, kas diecēzes arhīvā 40 gadus bija nepieejami. Lešeks Dokovičs tikās ar priesteri Ernstu Altu, kurš toreiz bija galvenais eksorcists, un Annelīses vecākiem. Liecībām tika pievienots apmēram 110 stundu garš audio materiāls, kurā dzirdamas eksorcisma lūgšanas un priesteru sarunas ar velniem. No audio dokumenta filmā iekļautas 11 minūtes. Matīss Bodasiņskis atstāsta, ka cilvēks, kas strādāja ar filmas apskatīšanu, bija šokā, dzirdot, kādu skaņu izdot „apsēstais”. No teoloģijas viedokļa izbrīna nav – tā var būt, ja cilvēka balsi izmanto velns. Parasti eksorcisms beidzas ar ļaunā gara izdzīšanu. Kāpēc tā nav noticis Annelīses gadījumā, filma mēģina rast atbildi.

BAZNĪCAS KALPOJUMS PANSIONĀTĀ

Ar Dieva apredzību Madonas pensionāta iemītnieku apmeklējumi sākās jau sen – priestera Alberta Cimanovska kalpošanas laikā. Pensionāts toreiz atradās tagadējā sociālā centra ēkā Parka ielā 6.

Kopā ar priesteri Albertu iepazīm pensionāta vadību, personālu, aprunājāmies ar iemītniekiem, tos iedrošinājām, mierinājām, kopīgi lūdzāmies, jo daudzi bija izmisumā, uztvēra to kā dzīvi “nabagmājā”. Bija aizkustināti un pateicīgi par apmeklējumu, lūdza atnākt vēl. Ar vadītājas atļauju priesteris sāka celebrēt Sv. Mises, uzklaut grēksūdzes, izsniegt Sv. Komūniju. Cilvēki bija ļoti priecīgi, jo daudziem sen nebija tādu iespēju. Dievkalpojumi notika vadītājas kabinetā, dažreiz gaitenī. Piedzīvojām lielas Dieva žēlastības un atgriešanās – pat pirms aiziešanas mūžībā. Sv. Mīse notika reizi mēnesī, dažkārt retāk.

Kad pensionātu pārcēla uz Madonas slimnīcu, tur tika ierīkota lūgšanu kapela. Sv. Mises notika regulāri divreiz mēnesī.

Pirms dievkalpojuma apmeklēja pensionāta iemītniekus istabiņās, aprunājāmies, pavadījām viņus uz kapelu.

Kopš 2016. gada novembra Madonas pensionāts ir pārcelts uz Mārcienu. Tur ir lieliskas telpas, liela lūgšanu kapela. Pensionātā strādā trīs sociālās darbinieces, no kurām viena ir pareizticīgā, divas – katoļietes. Pensionāta iemītniekiem ir veselības problēmas, atmiņas traucējumi, ir gulošie, ar kuriem komunicēt tikpat kā nav iespējams. Tomēr par apmeklējumu visi ir priecīgi. Nespējīgos kristiešus priesteris apmeklē istabiņās, sniedz viņiem nepieciešamās žēlastības un svētības.

Pansionāts ir vieta, kur cilvēki dažādu apstākļu dēļ spiesti dzīvot atšķirti no saviem tuviniekiem, draugiem, paziņām. Tur strādā darbinieki ar lielu sirds siltumu un mīlestību uz tuvāko. Lai Dievs viņus stiprina un atalgo! Pateicība priesterim Pāvīlam par šo kalpojumu!

Antoņina Žurovska

APCIEMO PRIESTERI INGARU STEPKĀNU

Turot prātā Katoļu Baznīcas Katehismā izlasītos vārdus – „draudze ir atbildīga par saviem ganiem” – un sekojot sirdi aicinājumam, svētdien, 22. janvārī, uz Alūksnes Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīcu pie kādreizējā mūsu draudzes vikāra Ingara Stepkāna devās madonieši. Brauciena mērķis bija svētsolījumu salikšana lūgšanu grupai „Margrieta”. Septiņi Madonas draudzes locekļi vienojās aizlūgt par priesteri Ingaru, izlūdzot Kungam septiņas svētā gara dāvanas: 1) Gudrības dāvanu; 2) Saprāta dāvanu; 3) Padoma dāvanu; 4) Drosmes dāvanu; 5) Prasmes dāvanu; 6) Dievbijības dāvanu; 7) Dieva bijāšanas dāvanu, katrs lū-

dzoties par to vienā noteiktā dienā.

Priesteris Ingars mums palicis nemanīgi mīļš, un arī šoreiz sirds viegli un gaiši atsaucās viņa sprediķim. Noklausījāmies arī katehēzi par grēksūdzi un atlaidām. Kāda draudzes locekle runātājam pateicās publiski, jo bija ļoti priecīga par to, ka tiek izskaidrotas un izglītojoši pasniegtas šīs svarīgās mācības. Pēc Mises salikām solījumus, saņēmām priesteri Ingaru svētību. Paviesojāmies arī Alūksnes prāvesta mītnes vietā, cienājoties ar līdzpaņemto mīlastu. Novēlot priesterim Ingarum viņa veselības stiprināšanos, uzlabošanos un atjaunošanos, devāmies mājup.

Vita Bartuševiča

JĒZUS UN BĒRNI

Jēzus svētī mazus bērnus, jo Viņš tos mīl.
Ja tu vari, atrodi zīmējumā paslēptās sirsniņas.
To skaits ir 35.

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus un iknedēļas pasākumu grafiku savā e-pastā, ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu: mdravize@gmail.com

Draudzes kalpojumi

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Alfa kursi

Laiks: trešdienās plkst. 18.30
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Mārīte Kampāne (t. 28689511)

Draudzes koris

Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Muzikālās nodarbības bērniem „Mazais Jēriņš” (5–7 gadi)

Vieta: Jauniešu centrs KUBS (Raiņa 12)
Kontakti: Dace Sināte (t. 26442207)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Diāna Dzene (t. 26575826)

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdienā pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola, Aija Mālniece
(t. 26253927), Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – priestera Pāvila zīmējums.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.